

DE POSTRIJDER

Men schijft in te **Tongeren** bij M. COLLEE, uitgever en eigenaar van dit blad.
De *Postrijder* verschijnt 's dinsdags, 's dondersdags en zaterdags.

Alle toezendingen van brieven, geld of aankondigingen moeten franco gedaan worden aan den uitgever, **groot Markt n° 37-39, te Tongeren.**

DER PROVINCIE LIMBURG

TONGEREN, DEN 13 JANUARI.

De Kamer.

Dinsdag heeft de Kamer hare werkzaamheden hervaren. Geheel de zitting werd ingenomen door ordematies en interpellaties, de eene belangrijker dan de anderen, doch die de werkzaamheden der Kamer weinig zullen bevorderen.

M. Neujean vroeg waarom in juli leestbeden, in dezen tijd van crisis, het gouvernement werktuigen, noodig voor het arsenaal van Mechelen, aan een huis van Manchester besteld heeft.

De minister van spoorwegen, M. Vandepereboom antwoordde, dat de bestelde werktuigen alleen door de engelsche nijverheid kunnen geleverd worden, vroeger, in 1875, in 1879, in 1880 en 1881, heeft men zich in de noodzakelijkheid bevonden, bestellingen van denzelfden aard in Engeland te doen. Voor al de andere machines wendt men zich tot de belgische nijverheid.

Eene korte woordenwisseling ontstond tusschen MM. Neujean en Coomans over de kwestie van den vrijhandel. M. Coomans verweert aan M. Neujean, dat hij enkel de inlandse nijverheid en niet den landbouw wilde beschermen.

Nu volgde de interpellatie van M. Rolin, over eene zoogezegde kerkhofschennis, welke in een gehucht van Limburg, te Aldeneik, bij Maeseyck zou gepleegd zijn.

Ziehier waarvan er sprak is. Het kerkhof van Aldeneik werd in 1881, onder voorwendsel van openbare gezondheid, bij koninklijk besluit afgeschaft. Het ministerie wilde geene nieuwe kerkhof op het gehucht laten maken, en bevoel dat de begrafenissen op het gemeentekerkhof te Maeseyck moesten geschieden.

De bevolking van Aldeneik heeft zich altijd tegen die beslissing verzet en de gemeenteraad heeft, na den val van het liberaal ministerie, hare rechten doen gelden. Sedert augusti hebben er verscheidene begrafenissen op het oud kerkhof plaats gehad; de procureur wilde den burgemeester van Maeseyck doen vervolgen voor overtreding der wet op de kerkhoven, doch de zaak bleef zonder gevolg.

M. Rolin vroeg daarover nitleggingen. M. Thonissen, minister van binnenlandsche zaken, deed opmerken dat er geene reden bestond om het kerkhof van Aldeneik af te schaffen. 't Is mischien het gezondste van geheel het land.

De burgemeester van Maeseyck is in onderhandeling geweest met het ministerie, en uit de verklaringen, welke hem gedaan werden, heeft hij besloten dat het koninklijk besluit van M. Rolin was ingetrokken. Hij heeft dus in alle geval ter goeder trouw gehandeld, zooals de minister van Justitie, M. de Volder, op zijne beurt bewees.

Niettegenstaande die nitleggingen, drong M. Rolin aan; hij wil kost wat kost den burgemeester van Maeseyck doen vervolgen.

M. Gornesse toonde nu dat geheel die zaak slechts eene politieke zaak is, « eene bezwering » die niet verdiende zoelang de aandacht der Kamer bezig te houden. Hij vroeg ten slotte dat het besluit van afschaffing van het kerkhof zou ingetrokken worden.

Na een kort antwoord van M. Rolin werd het incident gesloten.

Nog twee andere interpellaties stonden op het dagorde: eene van M. de Burlet over de spoorlijn van Twebeek naar Geldenaken (*Tabise-Jodoigne*), en eene van M. Dumont.

M. de Burlet stelde er in toe, zijne interpellatie te verdragen tot de discussie over het budget van openbare werken.

Maar zij dachten, riep M. Bara, dat zij eene interpellatie woude doen over de kwestie van de belasting op het graan.

Wacht maar, antwoordde M. de Burlet, zij zult er spoedig nieuws over vernemen; op dat punt zijn wij in regel.

Landmeters Onderzoek.

De gouverneur der provincie Limburg, verwtigt de daarbij belanghebbende, dat eene commissie ingesteld krachtens artikel 2 van het koninklijk besluit van 31 Juli 1825 (*Staatsblad* n° 65), zich zal vereenigen, op maandag 30 Maart 1885, ten 9 ure 's morgens, in het provinciaal gouvernements-hotel te Hasselt, onder het voorzitterschap van den H. Hoofdingenieur Directeur der bruggen en wegen der provincie, ten einde over te gaan tot het onderzoek der personen, die het bedrijf van landmeter verlangen uit te oefenen.

Het programma der vereichte kennis is in het *Memoriaal van administratie*, n° 109 van 1869 vermeld.

De personen, die zich voor deze commissie willen aanmelden, moeten hunne aanvraag, vergezeld van een extract hunne geboortekant, voor den 10 Maart 1885, op het provinciaal Bestuur, vrachtfrij doen geworden.

Op den markt van beden donderdag waren te koop gesteld 129 koeien, 10 kalveren, 16 schape 200 vette varkens en 255 magere varkens.

BINNENLAND

Men schrijft uit Antwerpen :

In den nacht van zaterdag op zondag is er andermaal een stoutmoedige diefstal gepleegd in de 5^e wijk. Onbekende kwaaddoeners zijn, bij middel van braak en bekkinging, in den elle-gewandwinkel gekomen van den heer Adriaenssens, Violetstraat, n° 55. Na eerst vruchteloze pogingen gedaan te hebben om een der blinden van de vitrien door te zagen, hebben de dieven eindelijk de ijzeren staaf, waarmede zij gesloten worden, verwrongen, en zijn er aldus in gelukt ze open te schieten. De kwaaddoeners hebben daarna eene ruit uitgesneden en zijn langs de opening in den winkel gekomen.

Hier legden de inbrekers de hand op eene groote partij winkelvaren, zooals slaapluyen, hemden, handschoenen, sargien, alsook verscheidene stukken haalkatoen, katonette baai enz. Het ontvreemde goed wordt geschat op eene waarde van 1600 fr. Zij namen verder den inhoud mee der toeglode die ongeveer twee fr. in koperen geld inhield.

De diefstal werd zondag morgen ontdekt door de inwoners, en de politie begon onmiddellijk een onderzoek. Er werd bijna aanstonds een pak handschoenen gevonden, door de kwaaddoeners verloren op de hoogte der brouwerij van den heer Van den Molen, in dezelfde straat. Een knaap uit de buurt, die zaterdag nacht tot half twee had moeten werken, ontmoette in de Violetstraat, drie kerels, die met den rug tegen de vitrien van den heer Adriaenssens leunden. Zie daar alles wat men tot nu toe heeft kunnen ontdekken. Het algemeen gevoelen is, dat de diefstal gepleegd werd door kerels die deel maken van den ploeg van Jef.

Een telegramdrager te Gent heeft gisteren namiddag gepoogd zich te zelfmoorden met in he. water der Lei te springen op de Compure aan den bassyn. Gelukkig is hij kunnen gered worden. Door de felle koude kon hij niet voorten riep om hulp. Een koelddrager wierp hem alsdan den ronden band, van het reddingsstelsel, welke de jongen vastgreep en waardoor hij boven water bleef. Ongelukkiglijk had men er de koord niet aangegeaan en kon men den drenkeling niet bijtrekken.

Toe de jongeling daar omtrent 10 minuten gedreven had, heeft men hem bij middel van eenen pinhaak bijgetrokken en alzoo gered. Een schoenmaker was in 't water gesprongen om den jongen te redden, maar hij moest er terstond weder uitkomen, daar het te koud was. In zeer bedenkelijken toestand is de deperchdrager naar het hospitaal overgebracht. Ondervraagd nopens de drievleer dier wanhopige daad heeft de jongeling geantwoord dat het was omdat door zijnen dienstoverste hem eene straf van 8 dagen aftrek van loon was opgelegd, uit hoofde van scheldwoorden die hij aan zijn zijner gezellen toegestemd had en dat hij vreesde dat zijne moeder hierover veel verdriet zou gehad hebben.

Men schijft uit Doornik, 11 januari :

Verleden maandag, op het oogenblik dat eene arme weduwe aan tafel gezeten was met hare vijftienjarige dochter, werd, te Everbeek een gewerschot van de straat door het venster gelost. De dochter ontving een deel der lading in den rug en viel doodlijk gewond ten gronde. Zij is verleden donderdag te midden der grootste pijnen bezweken. Wat de moeder betreft, die werd door eenige loodkorrels aan het voorhoofd gekwetst. Men weet niet of men hier wel met eene misdaad te doen heeft, daar de boeren uit den omtrek de gewoonte hebben daags voor Drij Koningsdag gewerschoten te lossen. In alle geval heeft het parket van Doornik zich naar Everbeek begeven om een onderzoek in te spannen.

De moeder. — Mijn kind, als ge trouwt doet ge zeer wel, maar als ge jonge dochter blijft, doet ge nog veel beter.

De dochter. — Ik zal mij tevreden houden, moeder, met zeer wel te doen, en aan anderen overlaten om nog beter te doen.

't Is aardig. — Een knecht komt zijn meester iets vragen.

— Ga weg, Florent, verwijder u, nog verder; nog al!... Denkt gij misschien dat wij niet rieken dat gij gedronken hebt.

Florent met bitterheid :
— Men ziet het altijd als ik wat gedronken heb... maar nooit als ik dorst heb.

Oude kennissen. — Een moordenaar ontvangt het bezoek van eenen beroenden advocaat, die men hem heeft gegeven om hem te verdedigen.

Zoodra zij elkander zien, slaken zij een kreet van verwondering.

— Ik bedrieg mij niet, roept de moordenaar uit, gij zijt mijn advocaat van over vijf-en-twintig jaren, die mij voor de correctionnele rechtbank verdedigde.

— Daar, mijn eerste client, zegde de advocaat. Wat zonderling toeval ! Ik debuteerde alsdan.

— Ik ook, zegde de moordenaar.

— Wij hebben veel weg sinds dien afgelegd !

BUITENLAND

Frankrijk.

Het reusachtige beeld der vrijheid, geschenk van Frankrijk aan de Vereenigde-Staten, dat als lichttoeren aan den ingang der haven van New-York dienst zal doen, wordt binnenkort uit Parys daarheen verzonden. De regering heeft het voerschip *Isère* ter beschikking gesteld, dat uit Rouaan zal vertrekken. Het beeld wordt in genummerde stukken verscheept met een personeel van 12 man, dat voor de oprichting te New-York zorg zal dragen.

Het proces van mevr. Clovis-Hugues heeft reeds aan twee Paryzenaars de wapens in de hand gegeven. Twee personen kregen eene hevige woordenwisseling betreffende de vrijspraak, die geord werd door een tweegevecht met den sabel. Beide tegenstrevers zijn gewond, de eene nogal erg.

De parysche correspondent van de *Times*, van het rechtsgebed van mevr. Hugues sprekende, zegt dat in Frankrijk, het land dat beweert aan de spits der beschaving te staan, de revolver vrij algemeen het wapen is geworden dat men bij zich draagt, evenals weleer in Arkansas. Het gebruik toch om zichzelf recht te verschaffen, is tot alle klassen doorgedrongen. Gisteren, schrijft hij, zegde mij een vriend, die lid is van een der aanzienlijkste clubs : Ik verliet voor een paar dagen de club 's nachts te een ure. Er was op dit oogenblik geen knecht in de zaal en ik wist niet waar mijn overjas was; maar ik dacht dat ik die wel vinden zou, want ik had een revolver in den zak gedaan. Maar jawel, ik tastte in twintig zakken, en in elken daarvan vond ik een revolver, en zoo bleef ik nog zoekende, toen de knecht kwam en mij mijnen jas overhandigde, dien hij vergeten had op te hangen.

De parysche Bond ter verdediging der vrouwen is vrijdag andermaal bijeenkomst in de woning van jufv. Barberousse. Men zocht dezen keer naar middelen om van den stedelijken raad het kiesrecht te bekomen. Elk lid zal eene eigenhandige brief aan den raad schrijven om een kiesbrief te vragen. *Citoyen* Alexis zou gisteren het model van dien brief brengen. Eene *Citoyenne* die veel van revolvers en vitriool houdt, vond dit middel slecht : Men zegt altijd dat wij moeten wijs zijn, roept zij uit, wij zijn sedert 5000 jaar wijs, en nog niets gevorderd. Wij moeten toonen aan de mannen dat wij te vreeszen zijn.

Spanje.

AARDBEVINGEN.

(Nadere bijzonderheden.)

Een berichtgever van een dagblad van Madrid schrijft :

Op zeven mijlen afstands van Grenada, in het dal Lecrin, omgeven door dichte olijfbomen, ligt of liever lag het stadje Albuñuelas, nu slechts eene verzameling puinhopen, voor wie erop neerzit van de hooge rotsen, die het omgeven. Ik meende dat het schouwspel van Alhama door niets kon overtroffen worden, maar het gezicht van Albuñuelas gaat in 's akeligheid alles te boven. Het plaatsje, dat heel oud is en nog torens had aan te wijzen in den tijd der Arabieren, bestaat uit drie deelen, en in het dal, een op de bergen, en het derde, dat deze beide verbindt, en waar zich de kerk bevond. De huizen waren zeer eenvoudig, armoedig zelfs, want de bewoners leefden voor het grootste deel van den landbouw. Van deze drie wijken zijn er twee geheel verwoest. Zoodra de inwoners mij zagen, omringden zij mij, vol hoop dat ik hulp en goede tijding zou brengen. Toen ik hun het doel mijner komst mededeelde, smeekten zij mij weened, aan mijn blad een juist beeld van hunne ellende te geven en de algemeene deernis op te wekken.

Voor wie niet op de plaats bekend was, is het onmogelijk te gissen, waar de straten en de markt geweest zijn; wij liepen over de puinhopen, die ter hoogte van eenen meter den grond bedekken, en zoo trachtten de mij vergezellenden mij de ligging van het dorp duidelijk te maken.

Een mijner gidsen was een der rijkste inwoners van Albuñuelas. Hij had bij de aardbeving zijne twee enige kinderen verloren, een meisje van 19, van wier schoonheid allen getuigden, en een jongen van 11 jaar. In elkanders armen waren ze onder de puinhopen levenloos gevonden. In een huis van de *Call Real* waakten 21 personen bij het lijke van een kind. Allen, behalve de vader, vonden onder de bouwvallen den dood. In de pastoorij bezweken de pastoor en zijn broeder, een schoolmeester. Een jongente van 10 jaar, dat ons tegemeet kwam met eene vracht houtop den rug, was de eenig overgeblevene van eene familie van negen personen. Twee andere kinderen, van 10 en 8 jaar, deden mij het volgende droevig verhaal : Zij bevonden zich, op het oogenblik der aardbeving, bij twee herders, die in de nabijheid van Albuñuelas, op eene plaats *Las Cuevas* genaamd, veehoelden. Het hof stortte in, en begroef de herders; de kinderen, die buiten speelden, waren ongederd, maar zij hoorden de jammerkachten der ongelukkigen, en trachtten met hunne kleine handen de zware steenen weg te ruimen. De nacht ging om

in deze moedelijke taak, en bij het aanbrenken van den dag ontdekten zij de lijken der herders. Een der knapen bleef daarbij de wacht houden terwijl de ondsle hulp ging heen.

De overgeblevene inwoners begaven zich hoog op de bergen met de hinnen, of zochten eene schuilplaats in de hollen, waarna zij naar het dorp terugkeerden, sommigen met werktuigen, velen om met de honden onder de puinhopen de verlorenen te zoeken. Het was een vreeselijke nacht, na de aardbeving was eene hevige storm losgebarsten. Voor de gewonden die onder de bouwvallen weggehaald waren, en die weldra een vijftigtal bedroegen, was echter geene ligplaats te vinden, zij werden naast elkaar op den grond gelegd, en het was pijnlijk hun gekerm aan te hooren.

Terstond ging een bewoner van Albuñuelas de verschrikkelijke tijding naar Grenada brengen maar noch den 26, noch den 27 verscheen de geringste hulp uit die stad. Groot en algemeen was de dankbaarheid jegens de bewoners van Padul, een dorp niet ver van Albuñuelas gelegen. Een oud en bemiddeld inwoner van die plaats liet, zoodra hij kennis kreeg van de ramp, afkondigen dat ieder die naar Albuñuelas wilde gaan, om de ongelukkigen te helpen bij hem eene goede daghuur kon krijgen. Om 12 uur reeds vertrokken er 400 bewoners met 500 stuks vee, de eenige hulp die zij konden verlenen, en geord deelde de bevoelde weldoener mij mede, dat geen enkel hummer het belooft geld bij hem was komen vragen.

Als eene bijzonderheid deelt men uit Grenada mede, dat een half uur voor de eerste aardschokken, de paarden en muilzels in de kazernes der ruitery opbleiden met eten, en allerlei teekenen van hevige onrust gaven. Men raadpleegde toen de veeartsen, die hiervan geene verklaring wisten te geven, daar de dieren zoo gezond mogelijk waren. Later werd het raadsel van het verschijnsel opgelost.

Uit Madrid wordt dato 11 januari gemeld, dat overgrote rotsblokken in de nabijheid van Torrox, bosscheuren van den berging. Dicht bij de stad bevindt zich thans eene groote kloof in den grond, van 60 meters lang.

De huismeesters van Malaga zijn van geschicht, dat alle noch overeind staande huizen moeten afgebroken worden.

In den omtrek dezer stad heerschen vele besmettelijke koortsen.

Het schekken der aarde blijft aanhouden in den omtrek van Jaen.

De koning heeft gisteren Arenas-del-Rey, Agron en Santo-Gruz bezocht. Arenas met 452 huizen en 5000 inwoners, telt 165 dooden en 550 gekwetsten. Er staan noch nauwelijks vijftig huizen recht; van de kerk is alles ingestort, behalve twee pilaren.

Gisteren werden andermaal drie aardschokken gevoeld in Andalusie, vooral te Grenada, Malaga en Alhama, juist op het oogenblik dat de koning deze beste stad nitreed om zich naar Arenas te begeven. De reis had plaats onder eene hevige mistlucht en terwijl het geweldig sneeuwde. Bij zijne terugkomst te Grenada heeft de koning gezien hoe de bevolking weer met schrik bevangen was en andermaal hare tenten in het open veld opsloeg.

Uit Arenas-del-Rey wordt door den correspondent van den *Imparcial* van 7 dezer geschreven :

Arenas-del-Rey ligt aan den voet van eenen heuvel, aan de Ibrusas, en bestond uit 452 huizen bewoond door 1200 personen. Van dezen zijn er 165 omgekomen en 550 gewond. Het hoogste deel van het dorp heeft het meest geleden; daar alleen zijn 111 slachtoffers gevallen. In het geheel zijn er 585 huizen geheel verwoest; de overige zijn insgelijks onbewoonbaar. Van de kerk staan nog slechts de twee pilaren der portiek overeind.

Nergens schijnt de schrik, door de aardbeving teweergebracht, grooter geweest te zijn dan hier, waartoe zeker de dikke duisternis en de stortregens meewerkten. De slachtoffers weigerden hardnekkig in het dorp terug te keeren, om de gekwetsten uit de puinhopen te redden, welke moeite de weerdige pastoor der plaats, ook aanwendde. Eindelijk ging deze met een gewesener en enige gewilligen alleen op weg, en het gelukte hun nog verscheidene personen van eene anders zekeren dood te redden. De alcade (burgemeester) die zijne moeder en zuster verloor, liet zich zoover door zijne smart meeslepen, dat hij het dorp in alle haast verliet. De gouverneur heeft hem in zijne bediening geschorst.

Na 58 uren verscheen de eerste hulp uit Grenada; er werden toen tenten opgeslagen, waar de gewonden heengevoerd werden, er werd brood uitge-deeld en eene wacht gezet bij de bouwvallen die toestand zooals ik dien daar vond, is echter nog onbeschrijfelijk treurig. De lijken van menschen en dieren verpest den dampkring; de inwoners kamperen in het open veld en kruipen om de vuren heen, om zich te beschutten. Er is gebrek aan alles, vooral aan kleedingstukken. Als een staalte daarvan kan ik mededeelen, dat de pastoor niets aan zijn lichaam had dan een hemd en een soort van rok.

Om Godswil, hulp ! dit was de afscheidsgroet die allen mij narieten in de hoop dat ik hunne woorden aan velen zou overbrengen.